

אזהרה אסטרטגית: ההסלמה בפתח

written by דוד מ' וינברג | 11.01.2025

מהי המשמעות בפועל של תמיכה אמריקאית בישראל במלחמות הנוכחיות? יש לקוות שהיקף ועומק התמיכה האמריקאית ישתפרו דרמטית החודש במעבר מהנשיא ביידן לנשיא טראמפ.

מהיום שבו תקף חמאס באכזריות את ישראל ב-7 באוקטובר 2023 תמך ממשל הנשיא ג'ו ביידן בישראל במתקפת הנגד שלה למיגור החמאס ולסיום שלטונו בעזה. ארה"ב סיפקה לישראל נשק ותמיכה דיפלומטית, חסמה עשרות החלטות אנטי-ישראליות באו"ם, וכן סיפקה שירותי תיווך בניסיון להשיג שחרור בני ערובה.

עם זאת, וושינגטון התעקשה באופן בלתי נסלח שישראל תתדלק את עזה (קרי: החמאס) לאורך כל הדרך. היא אילצה את ישראל לספק לאויב בזמן מלחמה מאות אלפי טונות של סחורות, החל מסיגריות וקמח ועד למים ודלק.

כולם [?] ממש כולם [?] יודעים ומודים (אפילו ראשי האו"ם וארגוני "סיוע הומניטרי" אנטי-ישראליים קיצוניים) שחמאס השתלט על חלק ניכר, אם לא הרוב, מהאספקה שהוכנסה על ידי ישראל, אותה הוא מוכר ל"עמו" (כלומר, לאזרחים פלסטינים עניים) במחירים מופקעים [?] כדי לממן את המאמץ המלחמתי, לשמור על כוחו, ולהמשיך לענות את ישראל בעוד בני הערובה הישראליים גוועים, יום אחר יום.

ארה"ב גם הגבילה את הצבא הישראלי באופן בלתי יעיל. היא טעתה בבלימת ישראל באופן מטריד בכל צעד שבדרך. "אל תפלו לעיר עזה", אמרו שר ההגנה לוי אולסטיין, מזכיר המדינה אנתוני בלינקן והיועץ לביטחון לאומי ג'ייק סאליבן [?] בשמו של ביידן. "אל תיכנסו לבית החולים שיפא. אל תיכנסו לחאן יונס. אל תיכנסו לרפיח או לציר פילדלפי. אל תנסו להזיז אוכלוסייה אזרחית מאזורי הקרב. אל תשתמשו בפצצות כבדות או בעלות קוטר גדול. אל תעשו, אל תפעלו, אל תעזו!" [?]

התוצאה של העיכובים וההגבלות שהוטלו עלינו היא "המטחנה" או הדשדוש שבה צה"ל נמצא כעת: התקדמות איטית בית אחר בית בפשיטות חוזרות דרך מקומות המסתור של החמאס שגובה דם יקר של חיילינו, ללא תוצאה מכרעת.

במבצעים בצפון עזה מאז אוקטובר שנועדו לטהר מחבלים, שוב, מג'בליה, מבית חנון ומבית לאהיה נהרגו יותר מ-80 חיילים. זה טראגי ומקומם, והיה ניתן למנוע זאת.

ואכן, למרות המאמץ (הכבול) של ישראל, החמאס שומר על יכולות שלטוניות בצפון עזה, וגם בערי דרום עזה כמו רפיח, שבה נאלץ צה"ל על ידי אמריקה לטפל בעדינות יתרה; שלא לדבר על כך שצה"ל עדיין לא פעל ב-30% מעזה.

בקצרה, ביידן רצה שישראל תנצח במלחמה אבל במקביל חיבל ביכולתה לנצח באמת במלחמה.

כל זה הוא חלק מהאובססיה של ביידן להורדת מתחים אזורית, "דה-אסקלציה". לאחר שאיראן ירתה מאות טילים לעבר ישראל באפריל ובאוקטובר האחרונים (התקפות שלמרבה המזל סוכלו על ידי כוחות ישראלים, אמריקאיים ואחרים), ביידן הזהיר את ראש הממשלה בנימין נתניהו שארה"ב "לא תהיה מעורבת" בכל מתקפת-נגד ישראלית נגד איראן.

דובר מטעמו אמר "איננו מחפשים מלחמה רחבה יותר באזור ('אסקלציה'). איננו מחפשים מתיחות מוגברת באזור. איננו מחפשים סכסוך רחב יותר. איננו מחפשים מלחמה עם איראן."

אמריקה המשיכה להבטיח לבעלות בריתה האירופאיות והמזרח-תיכוניות ולאיראנים שהיא "לא הייתה מעורבת" במבצע התקיפות האינטנסיבי של ישראל נגד מחסני טילים ומתקנים צבאיים של חיזבאללה; "לא הייתה מעורבת" בתקיפה הישראלית על מפקד חיזבאללה הבכיר איברהים עקיל; "לא הייתה מעורבת" בפיצוץ הביפרים של פעילי חיזבאללה; "לא הייתה מעורבת" בחיסול מנהיג החמאס איסמעיל הנייה בטהראן או מנהיג חיזבאללה חסן נסראללה בביירות, וכו'.

בכל פעם, ארה"ב פטטה כצפוי שהיא "לא הייתה מעורבת", ושהיא "לא רוצה הסלמה".

אתם מבינים את התמונה: אמריקה לא גיבתה מספיק את ישראל במחויבות ובעוצמה אמריקאית בעימות נגד איראן ושלוחיה הטרוריסטיים. במקום זאת, המנטרה שלה על הורדת מתחים, דה-אסקלציה, כבלה והגבילה את ישראל.

וכמו ממשל אובמה, גם ממשל ביידן-האריס פעל כל הזמן לאתחל את האזור דרך פיוס וויתורים לאיראן, ולא דרך עימות. הוא הציב את ארה"ב פחות כמובילה של קואליציה אזורית נגד "ציר ההתנגדות" של איראן, ויותר כמתווכת בינו לבין ישראל.

הבעיה היא שלא ניתן להביס את הרוע, קל וחומר למגר באמת את החמאס לבדו, על ידי הצגת עצמך כמתווכ והפיכה של הורדת המתחים לפולחן.

למרבה המזל, הנטרול של חיזבאללה על ידי ישראל וקריסת משטר אסד הנתמך על ידי איראן בסוריה, כמו גם נטרול ההגנה האווירית האיראנית על ידי חיל האוויר של ישראל (פעולה שגם היא זכתה לביקורת באופן חסר היגיון על ידי ארה"ב), מפנים מקום למדיניות שונה. אפילו בלינקן הודה באיחור בשבוע שעבר (בריאיון לניו יורק טיימס) שישראל חוללה "טרנספורמציה במזרח התיכון". (מיותר לומר שלא מגיע לו שום קרדיט על כך.)

כעת, מצב זה מאפשר אתחול מכריע ורחוק אף יותר של הארכיטקטורה האסטרטגית האזורית; אתחול שינטרל את המפלצת הגרעינית האיראנית ויתמודד עם הצעדים ההגמוניים של איראן באזור.

עם חזרתו של הנשיא דונלד טראמפ לבית הלבן בעוד עשרה ימים, יש סיבה להאמין שהוא ייתן

לישראל מרחב תמרון, כלומר את הגיבוי האמריקאי או את שיתוף הפעולה הנדרש כדי להקטין באמת את איראן לממדיה הראויים, דבר שעשוי להוביל, בעזרת השם, לשינוי משטר במדינה זו.

זה כולל גם שחרור ישראל מהנטל של אספקת דלק לחמאס, מה שהקהילה הבינלאומית מתעקשת לכנות בתמימות (או בזדון) "סיוע הומניטרי" לעזה, כאשר מובן שמדובר בהרבה יותר מכך. אני מצפה שאחרי ה-20 בינואר ישראל תפעל למנוע מחמאס קו אספקה חיוני זה.

צה"ל יפנה לחלוטין את צפון עזה מאזרחים ויסית את האספקה לאזרחים לדרום עזה בלבד, וישתמש בחימוש מסיבי כדי לחסל תאי טרור ותשתיות חמאס שנותרו.

יש לקוות ולהניח שלא נשמע מפקידי ממשל טראמפ את המילה המזיקה "אבל", שהייתה שגורה בפיה של סגנית הנשיא היוצאת קמלה האריס, מילה שמתנה את הלגיטימיות של ישראל ושוללת ממנה את היכולת להביס את אויביה.

האריס אמרה שישראל "יכולה" להגן על עצמה, "אבל חשוב איך היא עושה זאת". שוב ושוב היא אמרה: "לישראל יש זכות להגן על עצמה, אבל נהרגו יותר מדי פלסטינים חפים מפשע, ילדים, אימהות²".

בכל פעם היא המשיכה להכריז שישראל יכולה להילחם "רק" אם זה מוביל במהירות לפתרון שתי מדינות "שבו לפלסטינים יש ביטחון, הגדרה עצמית והכבוד שהם ראויים לו כל כך".

מאחר שאין לאף אחד בווינגטון מתכון להביס אויב שמסתתר מאחורי ומתחת לאזרחים מבלי לגרום לנזק אגבי משמעותי, ואף אחד באזור כבר אינו מאמין שהקמה מהירה של מדינה פלסטינית מלאה תביא באמת ליציבות או לשלום³ השפה של קמלה: "אבל" ו"רק", למעשה סירסה את צה"ל והחלישה את ישראל.

שוב, יש לקוות ולהניח שטראמפ, סגן הנשיא הנכנס ג'יי.די. ואנס, והמועמד למזכיר המדינה מרקו רוביו יאמצו טון שונה לחלוטין ומדיניות נחושה יותר. אני משער שזה מה שטראמפ מתכוון כשהוא אומר שאם חמאס לא ישחרר מייד את כל בני הערובה הישראלים "הגיהינום יתפרץ בעזה". האזיקים יוסרו.

על הקוראים להתייחס למאמר זה כאזהרה אסטרטגית. ההפוגה הנוכחית בלחימה האינטנסיבית בעזה, כמו גם מה שנראה כהפסקה בעימות עם איראן, עומדת להסתיים.

הלחימה עומדת להסלים, כן "להסלים"⁴ באופן מכוון ומועיל. השימוש של ישראל בכוח יהיה מכריע⁵ בהכרח. הקהילה הבינלאומית יכולה וצפויה לצעוק על הצורך בהפסקות אש "מיידיות", אבל מנהיגי ישראל יתעלמו מהחוכמה המקובלת העולמית⁶ באופן ראוי ובמופגן.

התפרסם בערוץ 7, בתאריך 13.01.2025.